

Un adevăr uitat – Stephan Isenberg

Care este de fapt esența, conținutul, scopul adevăratei vieți creștine?

Versete călăuzitoare: Iosua 3; 1 Corinteni 10.11

1 Corinteni 10.11: Și toate acestea li se întâmplau ca pilde și au fost scrise pentru avertizarea noastră, peste care au ajuns sfârșiturile veacurilor.

Introducere

Dacă ai fi întrebat ca și creștin: Care este de fapt esența, conținutul, scopul adevăratei vieți creștine? Ce este de fapt deosebit în a fi creștin? Atunci probabil ai spune, că tu ai primit iertarea păcatelor prin Hristos și că ai fost eliberat de puterea păcatului. Poate vei mai spune și că esența vieții creștine este speranța ta de a fi într-o zi „la Isus”. Și dacă ai venit de curând la credință, atunci acest limbaj este complet normal. Dar dacă ești creștin credincios de ani de zile și ai ajuns să-L cunoști un pic mai bine pe Domnul Isus, atunci ar trebui să poți spune mai mult decât că păcatele îți sunt iertate și că cerul te așteaptă acum.

Limbaajul Bibliei

Întrucât acest articol se adresează persoanelor care cred în Hristos, presupun că ești familiarizat cu istorisirile despre Paște, despre Marea Roșie și despre trecerea prin Iordan. Biblia ne solicită să cunoaștem aceste istorisiri, pentru ca apoi să le putem aplica în viața noastră creștină. De exemplu, se spune în 1 Corinteni 10.11: „Și toate acestea li se întâmplau ca pilde și au fost scrise pentru avertizarea noastră, peste care au ajuns sfârșiturile veacurilor”.

Căile lui Dumnezeu cu Israel pot fi, prin urmare, un model potrivit pentru viața noastră creștină. Israel a fost răscumpărat prin mielul pascal. Ei au mers apoi în pustiu și au fost urmăriți de trupele lui Faraon, până când israeliții au experimentat eliberarea completă, atunci când puterea vrăjmașilor lor a luat sfârșit deodată în Marea Roșie. Aplicarea la noi, creștinii credincioși, nu este dificilă, deoarece 1 Corinteni 5.7 spune: „Paștele nostru, Hristos, a fost jertfit”. Iar Epistola către Romani ne spune că am fost „eliberați de păcat” (Romani 6.18). La fel cum israeliții au fost eliberați din robia Egiptului, noi, creștinii credincioși, am fost eliberați din robia păcatului. Până aici, totul este bine. Dar oare istoria poporului lui Dumnezeu se încheie aici? Nu. Au urmat patruzeci de ani de rătăcire în pustiu, trecerea prin Iordan și luarea în stăpânire a țării Canaan.

Pentru noi, aceasta înseamnă că istoria vieții noastre noi nu s-a oprit atunci când am fost salvați. Chiar dacă „omul nostru cel vechi” a murit odată cu Hristos, noi încă trăim „în noutatea vieții”. Și așa cum viața israeliților a avut o istorie după experiența și eliberarea de la Marea Roșie, la fel este și cu viața noastră creștină. Când am ajuns la o credință vie în Hristos, lumea a devenit brusc ceva asemănător unui pustiu pentru noi. Multe lucruri, pe care le apreciam anterior, și-au pierdut brusc semnificația și valoarea.

Nu este întotdeauna ușor să constăți aceasta și este și mai puțin plăcut când îți dai seama că pentru unii lumea din jur înseamnă încă destul de mult, tocmai pentru că am învățat intelectual ce valoare ar trebui să aibă lumea în mod normal pentru un creștin credincios. Când lucrurile stau bine cu

creștinul credincios, acesta nu începe să se gândească la „vremurile bune” din lume. Da, atunci când lucrurile stau bine, creștinul vede cum adevăratul Moise, Hristos, merge înaintea noastră și poartă grijă de tot ceea ce avem nevoie pentru a trăi în lume.

Atunci ne bucurăm de purtarea de grijă a Domnului, care ne oferă hrană și îndrumare la momentul potrivit, la fel cum israeliții au fost atât adăpați din stâncă, cât și aprovizionați cu pâine din cer și conduși prin stâlpul de nor și foc. Ei au putut experimenta miracolul, că nici hainele nu li s-au uzat, nici picioarele nu li s-au umflat. Ce credincioșie le-a permis Dumnezeu israeliților evlavioși să experimenteze și ce mijlocitor le-a stat alături, atunci când Moise a fost chiar pregătit să fie șters din cartea vieții, pentru a-și putea salva frații și pentru a-l potoli pe Dumnezeu! Oricine este creștin credincios de câțiva ani va putea confirma că Dumnezeu S-a dovedit întotdeauna credincios. Și este un lucru minunat când ajungem să-L cunoaștem pe Dumnezeu și pe Domnul Isus în circumstanțele noastre pământești. Se încheie aici viața poporului lui Dumnezeu? Acesta a fost scopul pentru care Dumnezeu i-a condus pe oameni în pustie? Nu a vrut El să le dea *mai mult*?

Sper că majoritatea cititorilor nu au avut probleme în a ne urmări până aici și că aceasta este probabil experiența majorității creștinilor credincioși. Acum ne apropiem încet de țara Canaan și, cu cât ne apropiem mai mult de această țară, cu atât mai mult vom constata că unii cad pe drum; unii pur și simplu nu mai pot suporta mai mult, sau pur și simplu le este suficient să știe că sunt mântuiți și că au iertarea păcatelor și că îi așteaptă cerul. „Principalul lucru este să fii mântuit” este motto-ul multor credincioși. „Ce pagubă!”, este tot ce pot spune, pentru că dacă «șchiopătezi» acum, vei rata cel mai frumos lucru.

În afară de Iosua și Caleb, generația veche nu a fost lăsată să intre în țara promisă. Prima epistolă către Corinteni spune: „Totuși cei mai mulți dintre ei nu l-au plăcut lui Dumnezeu, pentru că au fost uciși în pustiu”. - Fie ca aceasta să nu fie valabil pentru niciunul dintre cititori!

Adevărul uitat

Dacă experiențele tale creștine nu merg dincolo de faptul că ești mântuit și că ai ajuns să-L cunoști pe Hristos în circumstanțele tale de aici din lume, atunci esența, adevăratul conținut al vieții creștine ți-a rămas ascuns până în ziua de azi (și credincioșii din Vechiul Testament aveau iertarea păcatelor!). Pentru a fi salvați, a fost necesar ca un miel pascal să fie jertfit, iar Marea Roșie este o imagine a morții și învierii lui Hristos. Și este adevărat: fără moartea Domnului, fără moartea Sa plină de suferințe pe cruce, nu era posibilă nicio eliberare, nicio răscumpărare și nicio mântuire.

Dar tu nu ai fost salvați doar pentru a te bucura de mântuirea ta, nu ai fost salvat doar pentru a ajunge să-L cunoști pe Hristos ca Mântuitor și Răscumpărător, nici nu ai fost salvat doar pentru a fi asigurat pentru cer pentru eternitate, ci ai fost salvat și pentru a ajunge să cunoști viața din belșug, despre care vorbește Ioan în capitolul 10 al Evangheliei sale. Iar această viață din belșug, această „viață eternă”, se găsește doar în Hristos. Despre aceasta vorbește în model trecerea prin Iordan și luarea în stăpânire a țării Canaan - acolo se găsesc binecuvântările „vieții eterne” pentru noi din punct de vedere spiritual. Știm din prima epistolă a lui Ioan că Hristos Însuși este această „viață eternă” (1 Ioan 5.20).

Ca și Marea Roșie, Iordanul este o imagine a morții lui Hristos. Prin urmare, moartea Domnului Isus nu a fost necesară doar pentru ca noi să putem fi salvați, *ci moartea lui Hristos este, de asemenea, necesară, pentru ca noi să putem lua în stăpânire țara*. Și pentru că luarea în stăpânire a țării Canaan implică luptă, devine repede clar că țara Canaan nu are nimic de-a face cu cerul, în

sensul că vom merge în cer într-un viitor îndepărtat. Pentru că atunci, când mergem la Hristos în cer, orice luptă va fi termină, atunci ne odihnim la El.

În timp ce israeliții încă fugeau *de* vrăjmașii lor la Marea Roșie, ei erau acum în drum *spre* vrăjmașii lor. Acum, că suntem mântuiți, putem duce lupta spirituală cu armura lui Dumnezeu, pe care o găsim în Efeseni 6: „pentru că lupta noastră nu este împotriva sângelui și a cărnii, ci împotriva stăpânilor, împotriva autorităților, împotriva stăpânilor lumii întinericului acestuia, împotriva puterilor spirituale ale răutății în cele cerești”. Asta este! *Mai întâi* israeliții au experimentat eliberarea și, de cealaltă parte a Iordanului, circumcizia cărnii în Ghilgal - după cum spune Ioan: „Carnea nu folosește la nimic” - *după care* lupta spirituală a putut începe, la fel cum a început lupta pentru israeliți, atunci când au luat în stăpânire țara Canaan.

Ce înseamnă astăzi luarea în stăpânire?

Dar ce ia creștinul credincios în stăpânire? Sau poți tu spune cum ai început deja să iei în stăpânire această țară? - Despre ce experiențe ne poți tu povesti?

În timp ce Epistola către Romani încă vorbește despre eliberarea din robia păcatului și în imaginea eliberării poporului Israel din robia Egiptului, iar circumcizia din Ghilgal încă vorbea despre ceea ce găsim în Epistola către Coloseni - „Omorâți deci mădularele voastre, cele de pe pământ” și: „Gândiți la cele de sus, nu la cele de pe pământ” - țara Canaan vorbește despre locurile cerești, pe care le găsim în Epistola către Efeseni. De exemplu, în Efeseni 1.3 se spune: „Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în *locurile cerești* în Hristos”, sau în Efeseni 2.6: „Dumnezeu ... ne-a înviat împreună și ne-a așezat împreună în *locurile cerești*, în Hristos”. Locurile cerești sunt domeniul unde Hristos este așezat astăzi la dreapta lui Dumnezeu, așa cum se spune în Efeseni 1.20: „L-a așezat la dreapta Sa, în *locurile cerești*”.

Când israeliții se aflau în pustiu, ei știau că nu era adevărata lor destinație să locuiască în acest pământ sterp; speranța lor se îndrepta spre țara în care curge lapte și miere. Pentru ei, aceasta era țara promisă, Canaan. Așadar, destinul unui creștin credincios nu este să se stabilească în circumstanțele acestei lumi și să-L aștepte pe Hristos și doar acolo să experimenteze credințioșia Sa, ci destinul nostru este să luăm în posesie țara pe care Hristos a dobândit-o pentru noi prin moartea Sa.

Rubeniții și gadiții nu au luat niciodată în stăpânire țara Canaan. Deși trecuseră prin Marea Roșie și, metaforic vorbind, fuseseră eliberați, ei nu au considerat că este necesar să intre practic în posesia țării făgăduinței. Această țară promisă le aparținea „pe hârtie”, dar nu și-au însușit-o în practică.

Astfel, chiar și astăzi există pericolul ca mulți creștini credincioși să fi fost eliberați din robia păcatului prin sângele Domnului Isus, dar să nu considere necesar să ia în stăpânire țara făgăduinței. Acest pericol este foarte relevant, deoarece această lume seamănă atât de puțin cu un pustiu pentru noi astăzi și celor mai mulți le merge mai bine decât celorlalți. Majoritatea oamenilor o duc foarte bine în țara noastră și, la fel ca rubeniții și gadiții din vechime, ne-am putea gândi: „Oh, ce contează, pășunile sunt bune și dincolo de Iordan și avem suficientă mâncare pentru familiile noastre și suficient spațiu pentru animalele noastre”. Se poate deveni foarte repede destul de mulțumit cu ceea ce s-a dobândit aici și s-a câștigat prin muncă grea.

Viață din belșug

Te rog să nu fi mulțumit cu o astfel de viață creștină unilaterală și săracă. Hristos are mult mai multe de dat decât iertarea. Oricât de mare este iertarea în sine, aceasta nu este viața din belșug, despre care a vorbit Domnul Isus. Există o *viață* din belșug și nu doar o *iertare* din belșug. Dar El a vorbit nu numai despre ceea ce era pregătit să-ți dea din belșug, ci și despre ceea ce tu ai putea da altora din belșugul tău. Căci El a vorbit despre râuri de apă vie, care ar trebui să curgă din trupul tău. Pentru aceste „râuri de apă vie” și pentru „viața din belșug”, însă, trebuie să intri în posesia țării - locurile cerești. Nu este suficient că aceasta îți aparține deja „pe hârtie”. Dacă ai primit o moștenire în Scoția, atunci această moștenire nu-ți este de niciun folos atâta timp cât tu nu te ridici, nu călătorești acolo și nu vezi exact moștenirea ta. Dar dacă mergeți acolo, s-ar putea să descoperi ceva de care nu erai conștient și la care nu ai fi visat niciodată. Apoi, există șansa să fii atât de entuziasmat de aceasta, încât tu însuși să devii un vas din care să curgă „râuri de apă vie”. Ai avut deja această experiență? Atunci pornește și ia în stăpânire țara!

Dacă Moise a fost o imagine a lui Hristos, așa cum Isus a fost aici pe pământ și a pășit vizibil înaintea poporului Său, Iosua este o imagine a *Duhului lui Hristos*. Iordanul era o imagine a morții Domnului Isus, dar El nu a rămas în această moarte, ci a înviat ca primul Om și acum stă glorificat ca Om la dreapta lui Dumnezeu în cer. Moise a condus cândva poporul Israel, dar acum conducerea a fost dată lui Iosua, despre care Numeri 27.18 spune: „Și DOMNUL i-a zis lui Moise: «Ia pe Iosua, fiul lui Nun, bărbat în care este Duhul, și pune-ți mâna pe el»”. În țara Canaan, nu numai că conducerea poporului a fost preluată de o persoană nouă, dar și hrana din țară a fost schimbată. În cartea Iosua nu mai citim despre mana zilnică din pustiu. În schimb, găsim *roadele țării și cerealele prăjite*. La fel și noi ne hrănim cu toate „binecuvântările spirituale din locurile cerești”.

Mâncăm din mană și din roadele țării în același timp

Aici aș dori să adaug că ceea ce israeliții au experimentat *succesiv* noi experimentăm în *același timp*. Noi suntem mutați în locurile cerești și totuși picioarele noastre sunt încă în această lume în același timp. În Evanghelia după Ioan se spune astfel: „Nu *din* lume, ci *în* lume”. Practic, aceasta înseamnă că putem fi în locurile cerești cu inimile noastre și trebuie să trecem prin aceste circumstanțe pământești cu trupurile noastre. Și așa se face că, pe de o parte, avem nevoie de Hristos ca pâine din cer (mana) ca hrană și, în același timp, ne putem bucura și de roadele pământului și de boabele prăjite din țara Canaanului.

Atunci când Hristos - mana noastră din cer - stă în fața ochilor noștri, suntem preocupați în principal de modul în care El ne-a lăsat un exemplu aici pe pământ. Iar când ne preocupăm cu Domnul Isus, așa cum este El acum în cer ca Om glorificat, atunci mâncăm din roadele țării și din boabele prăjite, ca să spunem așa. Prin Duhul lui Isus suntem aduși în sfera cerească. Când ne adunăm pentru închinare sau ne rugăm singuri în „cămăruța” noastră, acest Om făcut mare în cer ar trebui să stea înaintea ochilor noștri, așa cum se spune în Iosua 3, că Iosua a fost făcut *mare* în acea zi. Avem toate binecuvântările, care ne sunt prezentate în Epistola către Efeseni, de exemplu, „în Hristos”.

Luarea în stăpânire a țării este la fel de mult o luptă pentru noi cum a fost pentru poporul pământesc al lui Dumnezeu. Într-adevăr, noi nu luptăm împotriva cărnii și sângelui, ca israeliții de atunci, ci împotriva puterilor spirituale ale răutății (Efeseni 6), dar este întotdeauna o luptă. Tocmai ai economisit câțiva euro și apoi te gândești: De ce să cheltuiesc banii pe casete cu prelegeri, comentarii biblice sau altele asemenea? Ai citit acest articol timp de câteva minute și te gândești:

Aș putea foarte bine să fac altceva, sau îți spui: Acum am timp, de ce să-mi fac timp pentru meditare în liniște, să merg la biserică sau la un grup de acasă, nu pot să-mi odihnesc picioarele câteodată? (Ceea ce, apropo, ai voie să faci.) De ce să-mi schimb programul „doar” pentru a-L cunoaște puțin mai mult pe Hristos, la urma urmei, sunt salvat și nimic nu mi se mai poate întâmpla?

Probabil că diavolul nu-ți va mai putea contesta moștenirea, dar îți poate fura răsplata și te poate convinge că lucrurile lumești și pământești nu sunt atât de rele până la urmă. Dar ce va rămâne din toate acestea, dacă Domnul Isus va reveni astăzi? Când ne gândim la ceea ce Domnul Isus a dobândit pentru noi prin moartea Sa, la faptul că a deschis pentru noi ușa camerei tronului Său, unde vrea să ne facă parte de moștenirea Sa, unde vedem că a vrut să ne introducă în părtășia cu El Însuși și cu Tatăl Său, când a vrut să ne dea asigurarea prin moartea Sa că Tatăl ne iubește la fel de mult cum L-a iubit pe Fiul Său - nu vrem să începem din nou lupta, chiar dacă a trebuit să suferim unele înfrângeri? Dacă am continua să-i urmărim pe israeliți în țara Canaan, am vedea că nu au existat doar victorii, ci și înfrângeri amare. Cu toate acestea, ei au pornit mereu din nou la drum.

Ce sunt binecuvântările spirituale?

Poate ar trebui să spun câteva cuvinte despre ce sunt de fapt binecuvântările noastre spirituale în locurile cerești. În primul rând, desigur, găsim unele dintre aceste binecuvântări în Epistola către Efeseni 1. Poate putem spune că ele sunt mai presus de toate binecuvântările („roadele țării”) care sunt în legătură cu Omul înviat Isus Hristos, făcut mare în cer. Pecetluirea cu Duhul Sfânt, așa cum citim în Efeseni 1, este cu siguranță una dintre ele, deoarece Domnul înviat a fost Cel care a trimis Duhul Sfânt din cer pe pământ. Cu toate acestea, nu este vorba doar de faptul în sine, ci și de efectele acestui fapt. Cum devine vizibil că Duhul Sfânt trăiește permanent în mine ca Persoană, că eu pot fi chiar templul Duhului Sfânt? Ne dăm seama că fiecare binecuvântare ridică și întrebări foarte practice.

Sau să ne gândim la formarea Bisericii (Adunării). După ce Domnul Isus S-a înălțat la cer, El trimite fângăduința Tatălui pe pământ la Cincizecime și citim în 1 Corinteni 12.13: „Pentru că, de asemenea, noi toți am fost botezați de *un singur* Duh într-*un singur* trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; și tuturor ni s-a dat să bem dintr-*un singur* Duh.”. Biserica sau Adunarea lui Dumnezeu este legată în mod special de Domnul glorificat în cer, deoarece Domnul Isus este Capul trupului. al Adunării, Capul fiind în cer, iar trupul pe pământ. Dacă ne gândim la acest domeniu spiritual, la poziția și natura Adunării sau Bisericii lui Dumnezeu în raport cu Domnul glorificat în cer, atunci această luare în posesiune va avea, la rândul ei, implicații foarte practice în raport cu această Biserică: voi vedea Biserica și, de asemenea, pe frații și surorile în credință cu alți ochi. Ne dăm seama că luarea în posesiune a țării are poate mai mult un caracter spiritual, dar nu poate rămâne fără efecte practice, dacă o privim într-un mod echilibrat.

Scopul adevăratei vieți spirituale

Articolul ar trebui să ne facă să realizăm din nou ce țară extraordinară se află în fața noastră, care așteaptă doar să fie luată în posesie. El ar trebui să mă provoace pe mine însumi, să mă încurajeze să nu obosesc, ci să continui să *lupt*, și ar trebui să facă același lucru cu tine. Acum am primit (sper) o impresie mică despre această țară („locurile cerești”). Ia-o în posesie, vorbește cu alți creștini credincioși despre aceste lucruri, mergi la biserică (adunare), la grupurile de acasă și oriunde poți lua în posesie o parte din această țară și trăiește în această țară spirituală Canaan cu

ambele picioare pe pământ. Împărtășește experiența ta cu alții. Nu este vorba despre a acumula pur și simplu cunoștințe, ci despre a aplica tot ceea ce îți însușești de la Domnul făcut mare în cer și să le pui în legătură cu El. Căută-L pe Hristos mereu, atunci când te preocupi cu Biblia - altfel studiul tău și însușirea Bibliei vor rămâne o chestiune rece și teologică. Dacă, pe de altă parte, Îl cauți pe Hristos mereu, atunci viața ta se va schimba; vei observa cum, fără să-ți dai seama, ești transformat încet, dar sigur, din ce în ce mai mult în chipul lui Hristos. Acesta este adevăratul țel al vieții spirituale: să fim transformați după chipul lui Isus, care a murit și a înviat și a fost făcut mare în cer; Dumnezeu ne-a predestinat pentru aceasta:

„Pentru că, pe aceia pe care i-a cunoscut dinainte, i-a și rânduit dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi-născut între mulți frați” (Romani 8.29).

Titlul original: *Eine vergessene Wahrheit*

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/eine-vergessene-wahrheit-a2633.html>